

Η Ορθόδοξη Θεολογία απέναντι στη σύγχρονη θεωρία περί κοινωνικού φύλου (Αρχιμ. Θεόφιλος Λεμοντζής, Δρ. Θεολογίας)

/ [Πεμπτούσία](#)

Η Ορθόδοξη Θεολογία αντέδρασε σθεναρά απέναντι στις θρησκευτικές αντιλήψεις του Γνωστικισμού, στην άφρονα ματαιολογία, όπως την χαρακτηρίζει ο άγιος Επιφάνιος που ήθελαν τον άνθρωπο να ταυτίζεται μόνο με το πνευματικό του στοιχείο απορρίπτοντας το σώμα. Δεν δέχτηκε ότι η διάκριση των φύλων αποτελεί χαρακτηριστικό έκπτωσης από μια υποτιθέμενη παραδείσια άφυλη ή ανδρόγυνη κατάσταση, ούτε ότι η λύτρωση είναι απελευθέρωση από τα δεσμά του κακού υλικού σώματος και κατά συνέπεια επιστροφή σε μια ιδεατή αρρενοθήλεια κατάσταση.

Παρόμοιες αντιλήψεις ενός συγκαλυμμένου Γνωστικισμού προβάλλουν και οι θιασώτες του λεγόμενου κοινωνικού φύλου (Gender) καθώς στο υπόβαθρο αυτής της θεωρίας μπορούμε να εντοπίσουμε αυτή την απαξίωση του υλικού σώματος και του βιολογικού του φύλου ταυτίζοντας τον πραγματικό άνθρωπο μόνο με τη σκέψη και τη βούλησή του, θεωρώντας ότι το υλικό σώμα δεν μπορεί να προσδιορίσει την πραγματική ταυτότητα του ανθρώπου και όχι μόνο αυτό αλλά ίσως και την διαστρέφει. Όπως οι αρχαίοι Γνωστικοί θεωρούσαν ότι η ενοφυλία ή ένα είδος αφυλίας αποτελεί το ιδεώδες έτσι και η σύγχρονη θεωρία περί κοινωνικού φύλου προτάσσει ως ιδανική την κατάσταση ο άνθρωπος να είναι «ελεύθερος» από τα δεσμά του φύλου του σώματος του, να επιλέγει όποιο φύλο θέλει ανάλογα με τις επιθυμίες του, και να ταυτίζεται με αυτό, ενσωματώνοντας ταυτόχρονα άμεσα στην ύπαρξη του διαφορετικά φύλα ή να βιώνει μια άφυλη κατάσταση.

Για την Ορθόδοξη Θεολογία ο άνθρωπος είναι το συναμφοότερον, σώμα και ψυχή. Το σώμα του δεν είναι υποδεέστερο της ψυχής αλλά δημιούργημα του Θεού, ούτε η ψυχή του αποτελεί ένα κομμάτι της Θείας ουσίας που αναμένει την αφύπνιση ώστε να επιστρέψει σε μια άυλη και πνευματική κατάσταση. Για την Ορθόδοξη Θεολογία δεν υπάρχει κάτι από τη φύση του κακό αλλά εξαιτίας της πτώσης, σώμα και ψυχή, βιώνει την ασθένεια της φθοράς και του θανάτου εξαιτίας των παθών. «Νενόσηκεν ουν η φύσις την αμαρτίαν» και αυτή είναι η βασική θέση της Ορθόδοξης σωτηριολογίας, ότι το κακό είναι νόσος και η ανθρώπινη φύση έχει αρρωστήσει και χρειάζεται θεραπεία για να μπορέσει να ζήσει την όντως ζωή μακριά από κάθε τι το ψεύτικο.

Όλοι οι άνθρωποι έχουμε ανάγκη τη θεραπευτική αγωγή της Ορθόδοξης πνευματικής ζωής έτσι όπως τη βίωσαν οι Πατέρες μας, οι άγιοι μας. Στη ζωή των αγίων και στον τρόπο που αντιμετώπισαν τα διάφορα πνευματικά προβλήματα θα μπορέσουμε να βρούμε απαντήσεις σε όλα τα προβλήματα μας που πράγματι αναφύονται και απειλητικά προσπαθούν να κλονίσουν την ψυχική μας γαλήνη. Αυτοί είναι οι οδοδείκτες μας στην οδό της ζωής. Αντί να διατυπώνουμε λοιπόν θεωρίες οι οποίες νομίζουμε ότι θα δικαιώσουν τυχόν επιλογές μας, αντί να είμαστε πρεσβευτές θεωριών που προτρέπουν τους ανθρώπους να ενδυθούν ένα προσωπίο, και να υποδύονται έναν ψεύτικο ρόλο, αντί να εκτρέφουμε έναν υπερφίαλο εγωισμό ώστε να νομίζουμε ότι σκεφτόμαστε και πράττουμε είναι το σωστό, πρέπει να δούμε κατάματα το μέγεθος της ασθένειάς μας, της νόσου του

εγωισμού, της υπερηφανίας και της φιλαυτίας που καταδυναστεύει άπαντες και να έρθουμε σε αυτογνωσία για να θεραπεύσουμε τον αληθινό εαυτό μας από τα πάθη που τον καταδυναστεύουν μέσω της άσκησης, της ταπείνωσης, της εργασίας των εντολών του Θεού.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)